

Сіла братэрства

Як толькі высокі брытагаловы бандыт заскочыў у наш бусік, адразу ж дастаў моцным кулаком у нос. Выціраючы кроў, ён з матамі і пагрозамі вываліўся з машыны як адстрэленая гільза з пісталета. Вакол буса скучыліся яго калегі. Выгляд у іх быў агрэсіўны. Яны зноў паспрабавалі залезці ў бус, але як мой брат дастаў доўгі бліскучы нож, вырашылі не рызыкаваць і змянілі тактыку. Сталі псіхалагічна душыць шафёра.

— Давайце нам па сто марак з кожнага і можаце ехаць, — крычалі яны ў адзін голас. — А як не, то спалім машыну. Або навядзем на вас чачэнскіх бандытаў. Тыя цырымоніцца не стануць. Пераб'юць усіх. А ты, вадзіла, аддавай ключы. А то горш будзе.

Шафёр у нас быў баязлівы і скупы. Ён так спалохаўся за сваё жыццё, а яшчэ больш за машыну, што адразу стаў падпарадкоўвацца. Давялося ўмяшацца мне. Я вырваў у яго з рук ключы, выпхнуў белага ад страху кіроўцу на заднюю сядушку і сам усеўся за руль. Дарогу машыне перагарадзіў маладзенькі блакітнавокі бандыт.

— Душы яго! — Зароў мой брат такім гучным басам, што вочы ў бандыта сталі як у савы. Адно толькі адроз-

ненне: не міргалі. Ён ледзьве паспеў ухіліцца ад буса, які нёсся проста на яго з хуткасцю ракеты.

Бандыты кінуліся на сваёй „БМВ” наўздагон. Машына ў іх была такой, нібыта нехта наўмысна мясіў яе малатком адразу як яна зышла з канвеера. І так гадоў дзесяць. Што гэта быў „БМВ”, выдавала адзінае непабітае месца на якім зіхацела эмблема гэтай фірмы.

Я выехаў на вузкую вулічку з аднабаковым рухам і, як бандыты наблізіліся да нас, даў задні ход. Наш бус прабіў сваім фаркопам радыятар „БМВ”, знёс фірмовую эмблему, а мы ірванулі наперад. Бандыты толькі махалі наўздагон рукамі.

Было гэта ў Слубіцах, на самай мяжы з Нямеччынай. Мы паехалі туды прадаць партыю спірту. А мой брат надумаўся купіць сабе машыну. Гэта ён даў у нос першаму бандыту і напалохаў астатніх нажом. Трэба сказаць, што нож у яго быў больш падобны на шаблю. Вялікі такі, бліскучы. Мала ў каго валасы не падняліся б ад страху, убачыўшы гэтакі нож у здаровых лапах такога хлопца як мой брат. Я і сам, па-праўдзе сказаўшы, перапужаўся. Думаю, калі махане ім, то адляцяць галовы не толькі ў тых у каго трэба, але і ўва ўсіх, хто знаходзіцца бліжэй двух метраў ад яго. Добра, што абышлося.

Вяртацца назад было занадта рызыкаўна і мы вырашылі пашукаць шчасця ў Шчэціне. Пакуль даехалі, сцягнула. Давялося заехаць у лес на начоўку. Там, пры вогнішчы, скруціўшы шапку літроўцы спірту, хлопцы супакоіліся і пачалі разважаць як будзем начаваць.

— Трэба паставіць варту, — кажа Раман. — А то раптам бандыты яшчэ нас шукаюць. Будзем пільнымі. Зробім графік, хто калі спіць і калі вартуе.

А мне так спаць хацелася. Дай, думаю, ухілюся ад вартавання.

— Мне з братам, — кажу, — хіба вартаваць не прыйдзеца. Гэта ж мы ратавалі вашыя кішэні і скуры, па-

куль вы ад страху смаркачы жавалі. Трэба, каб астатнія гэта зацанілі.

Але тыя не пагадзіліся. Маўляў, усе вартаваць мусяць па чарзе. А хто калі, будзем цягнуць лёсы. Як я не спрачаўся, усё марна.

— Ты не нервуйся і не хвалойся, — шэпча мне брат, схіліўшыся да вуха. — Лепш гучна, каб усе чулі, спытайся ў мяне, што нам было б рабіць, калі б якога бандыта прыкончылі. А я дам такі адказ, што спаць будзем толькі мы з табой. Рэшта будзе ўся на варце.

Я так і зрабіў. Усе прысутныя адразу перасталі спрачацца і ўважліва слухаюць.

— Ну што было б рабіць, — задумліва адказвае брат, з вялікімі намаганнямі стрымліваючы смех. — Калі б прыйшлося збіць якога бандыта машынай, ці галаву якому адарваць, то на гэтым не скончылася б. Трэба было б думаць, што рабіць з нашымі спадарожнікамі. Мы то з табой браты, адзін за аднаго гарой. Ведаем, што брат брата не выдаць. А ўсе астатнія нам чужыя. Выдалі б нас, або паліцыі прагаварыліся б, або бандытам нас здалі б. Цяжкая сітуацыя. Давялося б нам з табой, браце, і іх тут усіх закапаць, каб інфармацыя не даляцела да непатрэбных вушэй. Ды і зараз не ведаю, як з імі быць. Ці можна ім верыць. Можна, ратуючы свае скуры, данясуць на нас бандытам. Маўляў, яны ні прычым. Скажуць, гэта вось гэтыя два браты вам машыну і морду пабілі.

Брат мне падміргнуў і зрабіў выгляд, што моцна задумаўся. Усе астатнія так збялелі, што ў лесе стала светла і без вогнішча. А месяц і зоркі здаваліся толькі бляклымі пародыямі чыстага белага святла хлопцавых твараў.

— Ну добра, сябры, — звярнуўся брат праз некалькі хвілін да аслупяNELых кантрабандыстаў. Вырашайце, калі там нашая чарга вартаваць. Пабудзіце мяне з братам як прыйдзе час. А зараз мы крыху паспім.

У лесе стала так ціха, што было чутна як лісты падаюць з дрэў на зямлю. Раман нават праглынуў непатушаную цыгарэту. Астатнія толькі глядзелі адзін на аднаго, але нічога не маглі вымавіць. Штосьці з голасам стала. А мы з братам улегліся ля вогнішча і спакойна праспалі ўсю ночку. Ніхто нас не будзіў вартаваць. І акрамя нас ніхто не спаў. Усе вартавалі. Толькі невядома каго ад каго. Ці то нас ад бандытаў, ці сябе ад нас.